

bệnh) v.v... Năm nay Bà đã 67 tuổi, nhưng giấy tờ khai là sinh năm 1920, quê ở vùng Ý Yên, Nam Định, cha mẹ chết sớm, năm 11 tuổi đã theo người làng vào làm ở đồn điền cao su Nam bộ, lấy chồng người miền Nam, chồng và 3 con đã chết trong thời kỳ kháng chiến chống Pháp. Bà đã sống một cuộc sống hết sức cực nhọc, vất vả, tủi nhục của một công nhân, một người buôn thúng bán rong, một kẻ tội tởm hầu hạ người khác. Hoàn cảnh đó cần nhắc lại ở đây vì nó mang dấu ấn rất sâu sắc ở Bà, ở trong tình thương yêu vô hạn và trách nhiệm cao, tận tụy của Bà đối với trẻ em mồ côi, tật nguyền. đối với những người bệnh nghèo khổ. Bà chữa bệnh không bao giờ lấy tiền của ai, rất nhiều trường hợp còn giúp đỡ bệnh nhân rất nhiều về vật chất, để họ có thể tiếp tục chữa bệnh, giải thoát cho họ khỏi bệnh tật trở về với lao động. Chính vì Bà chữa bệnh không lấy tiền, chỉ nhằm mục đích giúp đỡ nên hết sức bình đẳng, một người hành khất lê lết bẩn thỉu, Bà chữa bệnh cũng coi như một bà giàu có ở Sài Gòn -- Chợ Lớn đi ô tô đến chữa. Ngoài ra Bà còn nuôi trẻ mồ côi tàn phế trong nhà để chữa bệnh cho các em. Nhờ vậy Bà Thầy đã có một số lượng bệnh nhân khổng lồ trong hơn 20 năm hành nghề của Bà. Vì cửa nhà Bà rộng mở ai đến cũng được và gần như bất kỳ lúc nào Bà cũng chữa bệnh, bệnh nhân không hề phiền phức, không mất tiền, có khi ngủ lại nhà Bà để chữa bệnh.

Chúng tôi nhắc lại những điều này để minh họa phần nào cho một nguyên nhân quan trọng làm Bà Thầy trở nên nổi tiếng về sự thành công trong chữa bệnh. Bởi vì những bệnh nhân tàn phế hay tật nguyền bị những bệnh viện của chế độ cũ, bị các phòng chẩn trị Đông y, Tây y tư nhân sang trọng đẩy ra vỉa hè đã tới tìm Bà. Bà đã tạo ra cho họ điều kiện chữa bệnh lâu dài, nhờ đó mà họ đã dần dần chiến thắng tàn phế.